

Tìm Về Cửa Phật

TÔN THẤT TÙNG

*"Hữu duyên thiên lý năng tao ngộ (1)
Vô duyên đối diện bất tương phùng".*

Hai câu thơ trên đây tôi được nghe từ hơn nửa thế kỷ nhưng chưa có lần nào tôi thấy hợp tình hợp cảnh như trường hợp ái hữu Nguyễn Thành Thiệt xuất gia.

Đúng vậy, nếu không có cấn duyên thì làm sao từ miền Đông xa xôi của nước Mỹ anh Thiệt lại bay về miền Nam để nương thân vào chốn Thiền môn? Đó là ngày trăng tròn tháng Tư năm Tân Ty (2001), một ngày nắng ấm đẹp ở Cali và có thể cũng là ngày đẹp nhất trong cuộc đời của anh Nguyễn Thành Thiệt. Qua những lời diễn tả của anh Thiệt, tôi nghĩ rằng ngày 3 tháng 6 năm 2001 là một ngày trọng đại nhất của anh kể từ khi anh có mặt trên thế gian này: Ngày Nguyễn Thành Thiệt được Sư phụ của anh, Hòa Thượng Mân Giác, Hội Chủ Tổng Hội Phật Giáo Việt Nam Hải Ngoại chứng minh và hộ niệm lễ xuất gia cho Phật tử Minh Giảng để từ đó Tiến sĩ Nguyễn Thành Thiệt trở thành Sa di Tánh Như mà tôi xin tóm tắt sau đây:

"Nhân ngày lễ Phật Đản 2545, vào lúc 12 giờ trưa ngày 3-6-2000 tại chùa Việt Nam thuộc thành phố Thiên Thần (Los Angeles), Hòa Thượng Mân Giác đã làm lễ xuất gia cho Phật

Phật tử Nguyễn Thành Thiệt trong buổi lễ xuất gia

Chánh miền Nam Cali như anh chị Lê Khắc Chi, chị Trịnh Ngọc Răng, chị Lưu Kim Chi, các ái hữu như Hoàng Đình Khôi, Lưu Văn Quế, Hà Công Hòe, Nguyễn Minh Trì và AH Lý Đãi. Trong dịp này, Hòa Thượng Mân Giác đã nói: *Đạo hữu Minh Giảng đã khó khăn vất vả để có được văn bằng Tiến sĩ Công Chánh nhưng ngày nay đạo hữu Minh Giảng lại ghi danh vào học một ngôi trường khó khăn hơn để mong có ngày đoạt được văn bằng Tiến sĩ tâm linh"*

Thấy ái hữu Nguyễn Thành Thiệt đi tu, tôi sực nhớ cách đây khoảng bốn mươi năm, một nhà thơ xứ Huế, thi sĩ Thanh Tịnh, sau khi chân chồn gối mỏi trong cuộc đời lang bạt, ông cũng đã tìm về cửa Phật. Sau khi đặt chân vào chốn Thiền môn, thi sĩ họ Trần đã mừng rỡ reo lên:

Cửa Phật đây rồi tôi đến đây

tử Nguyễn Thành Thiệt trước sự hiện diện đông đủ của những người thân trong gia đình và quý chư Tăng trong hàng Giáo Phẩm cùng với khoảng 500 Phật tử trong vùng. Đặc biệt là sự có mặt của một số ái hữu Công

*Van xin nước Tịnh gội đêm say
Tôi người mê muội ham cùng cả
Xoa nhạt trăm năm hận một ngày*

Phải chăng ái hữu Nguyễn Thành Thiệt của chúng ta ngày nay cũng đã chán cái trò ảo thuật thực thực hư hư nên mới rủ áo từ quan đi tìm bóng mát trong Ánh Đạo Vàng? Nếu anh Thiệt biết được tâm trạng của mình hôm nay giống như tâm trạng của nhà thơ Thanh Tịnh của bốn mươi năm về trước chắc hẳn anh cũng sẽ reo lên rằng:

*Cửa Phật đây rồi con đến đây
Cùi dâng Phật một lạy này
Từ nay ảo thuật con từ bỏ
Sám hối con xin một vạn ngày.*

Mặc dầu đã dốc lòng “tâm sự học Đạo” để mai sau có thể trở thành một vị chân tu nhưng anh Nguyễn Thành Thiệt cũng rất còn vương vấn nghĩa tình với gia đình Công Chánh nên anh ngỏ ý với tôi, là muốn ghé qua Thủ Đô ty nạn để thăm viếng một số ái hữu Công Chánh. Do hiểu được cảm tình sâu đậm của anh Thiệt đối với bạn bè, tôi đã dùng căn nhà bé nhỏ của tôi, làm nơi họp mặt một số ái hữu cùng với anh Thiệt vào trưa thứ Bảy 7-6 vừa qua. Buổi họp mặt thu hẹp gồm có sự hiện diện của anh Nguyễn Ngọc Án, anh chị Châu Minh Ba, chị Lưu Kim Chi, chị Trịnh Ngọc Băng và quý anh Hoàng Đình Khôi, Lý Đãi, Đặng Thành Tài, anh Ái Văn.

Để giữ được không khí thân mật và cởi mở trong buổi họp mặt, anh Thiệt yêu cầu tất cả anh chị em có mặt hãy dùng cách xưng hô như cũ trong lúc trò chuyện. Nhân dịp này, để trả lời câu hỏi của Ái Văn về lý do đi tu, anh Thiệt đã

vui vẻ cho biết:

“Để có được văn bằng PHD, anh đã khổ công học tập, nhiều khi đã quên ăn bỗng ngủ và anh đã thành công trong sự nghiệp ở xứ người. Nhưng sau khi đọc xong cuốn sách Đường Xưa Mây Trắng của Thiên sư Nhất Hạnh và tham dự một khóa tu học với thầy thì những tư tưởng về đạo Phật đã thấm sâu vào tâm thức của anh. Về sau anh lại đọc thêm nhiều kinh sách của Đức Phật và sách của Hòa Thượng Mãn Giác, anh cảm thấy rằng sự hiểu biết của anh còn quá bé nhỏ và mảnh bằng Tiến Sĩ mà anh đã từng hành dien thực ra không là cái gì cả. Anh đã tìm thấy sự an lạc trong tâm hồn nhờ đọc sách của các vị cao Tăng và kinh sách của đức Phật. Do đó, anh quyết định nương thân vào chốn cửa Thiên để tiếp tục có được niềm an lạc trong những ngày còn lại. Cũng chính nhờ tu học với thầy Nhất Hạnh và thực tập cách theo dõi hơi thở do thầy Nhất Hạnh chỉ dẫn mà anh đã dễ dàng tìm giác ngủ, không còn phải dùng thuốc an thần như anh đã dùng trong suốt hai mươi năm qua. Điều mà anh cảm thấy hạnh phúc nhất là vợ và các con anh đều rất “happy” trong quyết định xuất gia của anh”.

Qua những phút tâm tình với anh Nguyễn Thành Thiệt, tôi cảm nhận được sự an lạc hiện có trong tâm hồn Tỳ kheo Tánh Như.

Vậy bằng những dòng chữ thân ái này, tôi xin thay mặt một số anh chị đã tham dự buổi lễ xuất gia cũng như quý anh chị đã có mặt trong buổi mạn đàm tại nhà tôi vào ngày thứ Bảy 7-6 vừa qua, xin cầu chúc vị tân tu Tánh Như được nhiều “Tịnh Lạc”

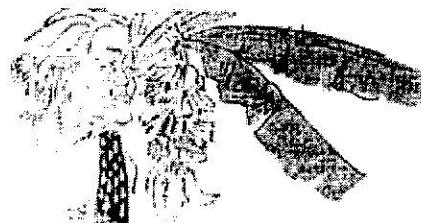

Các AH Công Chánh trong ngày AH Nguyễn Thành Thiệt xuất gia - Ảnh Lê Phúc

trong cuộc đời mới.

Cuối cùng, tôi xin Sa di Tánh Nhu lấy lòng từ bi của đức Phật để hỷ xá cho tôi về đoạn văn thiếu nghiêm túc trên đây. Chẳng qua vì lòng vọng tưởng đức tính tươi vui muôn đời của ái hữu Nguyễn Thành Thiệt đó thôi chứ lòng riêng bao giờ tôi cũng quý mến và ngưỡng mộ anh.

Thơ

B.H.T

MAI TÔI VỀ

Thơ

NGHÈO

*Van lợi chẳng bằng nghèo
Không tiền cực đủ điêu
Họ hàng không kẻ đoái
Bè bạn cóc ai theo
Trò chuyện nghe buồn rứt
Tình duyên cũng nhạt phèo
Xưa nay thằng áo rách
Đến chó cũng không yêu*

Tú Mỡ

*Một mai tôi quay về
Vùng đất gọi là quê
Trời chắc đang nóng cháy
Khói hạ vàng lê thê*

*Cảnh xưa chắc đổi nhiều
Thân quen chẳng bao nhiêu
Có tìm thăm xóm cũ
Cũng như lạc chợ chiều*

*Một mai bước bơ vơ
Giữa chốn chẳng ai chờ
Nên chẳng lời oán trách?
Người xưa quá hững hờ*

*Từ sau cuộc bể dâu
Tình mất nghĩa xưa sau
Giờ làm thân khách lạ
Nơi cắt rốn chôn nhau*

*Một mai lõi ngang
Miền hoang vắng nghĩa trang
Thâm ôn thời lửa đạn
Trong lòng lại đê tang*

*Mang mang trời lặng thinh
Kỷ niệm của riêng mình
Trong mơ hồ cát bụi
Tiếc thương những bóng hình*